

Cám Ơn Con Gái

HQL

Tình cờ, tới cái tuổi già này, tôi đọc Áo Tiểu Thư của nhà văn Duyên Anh. Khép trang cuối lại, tôi chợt mỉm cười nối theo nhiều cái mỉm cười trước đó theo diễn tiến câu chuyện. Bởi Áo tiểu thư như là một đoạn phim phổ biến trong mỗi cuộc đời con trai mới lớn trải qua. Tôi như thấy mình ẩn hiện, lẫn quần đâu đó trong Áo tiểu thư ở quãng thời gian tôi bước vào đệ nhị cấp, khi lần đầu học chung con gái.

Áo Tiểu Thư kể về nhóm thanh niên mới lớn, tụ tập lại tập tành yêu đương. Cả bọn được nhân vật chính (chắc là tác giả) chỉ dẫn, vẽ đường đi thâm nhập thế giới tình yêu tuổi học trò. Nhưng nhân vật chính cũng trong hoàn cảnh tương tự, không hơn gì đám bạn cùng lứa, chỉ hơn cái liều và biết làm ra những bài thơ sang độc được các báo nhỏ in cho kín trang rao vặt. Từ Áo Tiểu Thư liên tưởng lại tuổi mới lớn của tôi và của những bạn cùng thời, có những suy nghĩ, những phút giây mềm lòng rất giống nhau, tâm trạng lẫn lộn rất giống nhau dù hoàn cảnh không ai như ai. Nhóm thanh niên mới lớn trong Áo tiểu thư đứng ngoài trường nữ sinh để trông vờì tà áo dài trắng tung bay. Còn tôi và bạn đồng lứa có cơ hội nhiều hơn, gặp mặt các bạn nữ hàng ngày trong trường, trong lớp. Nhưng kết quả tới giờ đã hiển nhiên. Trong Áo Tiểu Thư và chúng tôi đều nhìn áo tiểu thư để trông vờì, trông vờì mãi mãi suốt cuộc đời.

Những chàng trai mới lớn trong Áo tiểu thư đều nhát gái, chỉ đứng từ xa ngắm nhìn, lẻo đẻo theo sau. Cả quân sư của nhóm cũng chưa từng dám nắm tay cô bạn mà hẳn đã viết một đồng thơ tình gửi đưa một cách lén lút vội vã. Nhìn lại tôi, tuy va chạm cuộc sống từ nhỏ, tiếp xúc nhiều người lạ hàng ngày, tôi vẫn tự tin, bền chí, nỗ lực vượt khó nhưng khi sang trung học đệ nhị cấp, khi có con gái học chung lớp, tôi luôn rụt rè trước con gái cùng lớp, cùng lứa. Nói cho đúng chữ là tôi nhát gái, nhát không thua gì mấy chàng khù khờ trong Áo Tiểu Thư. Tôi không biết do đâu, do tôi tự ti trước cuộc sống vất vả của mình hay do ngày xưa bậc tiểu học và trung học đệ nhất cấp, nam và nữ sinh học riêng, tôi không có nhiều cơ hội tiếp xúc. Nhưng đọc xong Áo Tiểu Thư, thấy mình không phải là cá biệt, riêng lẻ, là trong số đông, chợt thấy trong lòng có chút là lạ, vui vui.

Nhớ hồi đó, gần hết năm lớp 9 tôi bắt đầu lo lên lớp 10 sẽ học chung con gái. Nếu học tệ bị thầy cô giáo phạt, như giờ Anh văn tôi hay bị bắt quỳ gối hoặc bị nhéo lỗ tay thiệt đau thì xấu mặt với con gái lắm. Thời đệ nhất cấp, Anh văn là môn học yếu nhất của tôi cùng với môn nhạc. Tôi không có khiếu diễn đạt trường độ và cao độ âm thanh nên phần xướng âm tôi đạt điểm thấp. Dù vẽ các nốt khóa sol đẹp cỡ nào cũng không bù nổi, theo kịp điểm nhạc của bạn bè. Do diễn đạt âm thanh kém nên tôi đọc tiếng Anh cũng kém. Gần cuối tháng nếu còn giờ tiếng Anh là tôi vắng mặt nhằm bảo toàn hạng tháng vì các cột điểm trước đó toàn cao cao, nếu kèm cặp trúng cú cuối tháng bảo đảm thứ hạng sẽ rớt xuống giữa bảng. Do điểm môn Anh văn và các môn học khác của tôi chênh lệch quá lớn, cô giáo Anh văn càng quan tâm tên học trò kỳ cục như tôi. Cô càng quan tâm tôi càng có hạng thấp. Dù sao, là lỗi tại tôi. Do tiếng Anh kém, sợ con gái cười sau này, nghỉ hè năm lớp 9 tôi ôm cuốn văn phạm tiếng Anh Trần Văn Điền do anh tôi để lại học như tử, đảo đi đảo lại mấy lần. Cám ơn ông Trần Văn Điền viết sách dễ hiểu và tôi không thuộc đầu bả đậu nên trước khi nhập học lớp 10 tôi tự tin hẳn phần văn phạm tiếng Anh. Tôi thay đổi suy nghĩ, học chung con gái không chỉ làm tôi lo, cái lo đó để ra cái động lực buộc tôi siêng học hơn, quả là trong rủi có may, trong bất lợi có cái có lợi.

Danh sách các lớp 10 được công bố. Các lớp 9 bị chia lẻ ra đều cho từng lớp theo sinh ngữ và theo ban. Bởi vậy lớp nào cũng nhiều bạn mới. Chỗ ngồi lớp mới thì tự chọn. Con gái một bên, con trai một bên. Nhưng con trai nhiều hơn con gái nên con gái để trống hai bàn cuối lớp. Con trai chỉ giành bàn bên của mình. Hai bàn cuối bên con gái trống, tôi chọn cái bàn cuối lớp. Cũng hay, để con gái không thấy mình nếu lỡ không may mình bị cô thầy phạt! Những ngày học đầu tiên trôi qua, các bạn làm quen nhau. Nhưng tôi chỉ quen con trai, không dám nói chuyện con gái. Qua khoảng tháng tôi đã biết tên đủ các bạn, biết sức học mọi người. Tôi chỉ hơi lo duy nhất môn tiếng Anh, còn môn nhạc chỉ học những năm đầu đệ nhất cấp. Bất ngờ thầy dạy toán, trong giờ lên lớp, điểm danh làm quen. Thầy hỏi tôi phải là em của anh kế tôi. Sự xác nhận của tôi khiến thầy quan tâm tôi hơn, thầy hay kêu tôi lên bảng trực tiếp giải toán sau này. Thầy cô giáo không phạt học trò như hồi đệ nhất cấp làm tôi nhệ người.

Thầy dạy Lý hay hỏi bài Kiến và cô bạn này học hay nhất môn này, còn thầy dạy toán hay kêu tôi lên bảng.

Nếu lo ngấm nhìn Áo, không tập trung nghe lý thuyết thì làm sao mà giải được bài tập ngay sau đó. Những bài đầu tiên dễ, nhưng về sau càng khó. Khi đứng trên bảng tôi dễ bị run vì biết chắc con gái đang nhìn lên từ sau lưng, nhất là Kiển ngồi đầu bàn đầu, gần bảng nhất vừa nhắc vừa chọc khiến tôi dễ quỳnh quáng mắt tập trung. Mỗi khi anh kể tôi học ở Cần Thơ về là tôi phàn nàn, làm em của anh đôi khi bị khổ. Thầy toán tưởng tôi học giỏi, nổi tiếng như anh tôi. Thầy đâu biết phần giải tích phức tạp hơn cái đầu hay tính toán chuyện cơm áo gạo tiền hàng ngày của tôi. Máu nhất gái, sợ con gái cười trong tôi lại nổi lên. Tôi ráng kiếm tiền ra nhà sách mua cuốn giải tích về tự học trước cho chắc ăn. May thay, lục trong đồng sách tập cũ của người anh lớn, tôi có thêm mấy cuốn toán toàn bài thi cũ lớp 10, coi như có cơ hội tự học bài trước. Nhờ vậy, thầy giảng tôi hiểu bài vững hơn, nhanh hơn nên việc lên bảng giải bài ngay sau đó không gây khó cho tôi nữa. Môn toán tôi toàn điểm cao nhất. Có bạn nói tôi học giỏi nhờ thầy nâng đỡ. Thật ra tôi học giỏi toán vì đã ráng học, tôi ráng học vì nhát gái, vì sợ con gái cười nhiều hơn.

Kỳ thi học kỳ I diễn ra. Môn tiếng Anh tôi chỉ thua mười người. Rõ tôi có sự tiến bộ đáng kể trong môn này. Tôi tiến bộ là may, điểm chấm chỉ quan tâm bài viết. Nếu có thi đọc, nói chắc tôi còn lặn đạn dài dài. Học toán đạt thành tích cao khiến tôi tự tin hơn, học mấy môn khác tích cực hơn. Sự cố gắng đó đã tạo ra cú nhảy bất ngờ. Điểm môn Anh văn học kỳ II tôi cao nhất lớp, rất khó tin. Đó là thành công nhất trong năm học lớp 10, chớ không phải ở các môn học khác. Học hết học kỳ I tôi mới quen dần con gái trong lớp. Với con trai sôi nổi vui vẻ mà tao là chuyện bình thường, còn đứng trước con gái tôi lung túng, mất tự chủ, mặc dù con gái lớp tôi đa phần mặt hoa da phấn, *bao nhiêu con trai lớp khác qua xin làm rể*. Còn tôi cứ đứng đó, trong một vườn hoa đủ màu đẹp mắt, mà ngờ nghếch ngẩn ngơ. Ở điểm này, *bao nhiêu con trai lớp khác qua xin làm rể* khiến tôi lại liên tưởng so sánh thực tế hồi đó và Áo Tiểu Thư. Thực tế hồi đó có những bạn nam đồng lứa với tôi rất dũng cảm, biết hy sinh thời gian học tập cho việc tụ họp một số bạn thành nhóm như là để tăng thêm sự tự tin và tập tành trông vờ biết bao áo tiểu thư trong ngoài lớp, rồi tìm cách làm quen.

Nếu trong Áo Tiểu Thư những chàng trai mới lớn này chỉ đứng tựa gốc cây ngoài trường nữ sinh, ngấm nhìn và chọn đối tượng để làm quen. Tôi không khỏi cười trong bụng khi đọc trong Áo Tiểu Thư:

Những gốc cây quanh trường con gái là điểm tựa tình yêu của những cậu con trai vừa lớn. Tôi yêu những gốc cây quanh trường con gái. Hy sinh cho tình yêu thơ mộng phải là bờ cỏ quanh gốc cây. Cỏ không mọc nổi. Cỏ chết đi vì những bước chân chờ đợi...

Còn các bạn đồng lứa tôi thì học theo... Ngày xưa Hoàng thị. Lẽo đẽo cả bọn theo đối tượng tới nơi cho biết nhà. Biết nhà rồi phải tìm cách làm quen hoặc vào nhà tiếp cận cho chắc ăn! Rồi nhóm tụ tập đó lên kế hoạch làm quen bằng cách cả nhóm chụm đầu viết một cái thơ có cả bọn góp ý. Sau cùng nhóm trưởng viết sạch cẩn thận. Bước tiếp theo là phải tìm cách gởi tận tay *đối tượng*. Những ngày trước Tết con mèo, bạn cùng thời Lâm Chung từ Mỹ về thăm nhà, đêm 30 Tết bên bàn rượu nhà tôi, kể lại chuyện hồi xưa, lúc còn lớp chín, hẳn ở trong một nhóm như vậy. Trưởng nhóm miệng hùm gan thỏ, đứng tên thư mà không dám gởi, và Lâm Chung vinh dự được nhóm tập tành yêu sớm phân công gởi cái thơ tình tập thể đó cho *đối tượng*. Lâm Chung kể lần đưa thơ đầu hơi lúng túng, bị đối tượng từ chối hát văng cả chồng tập, làm thơ tình bay tung toé! Có lẽ nhóm này ở thời điểm đó chưa có cơ hội đọc Áo Tiểu Thư. Tình huống này *quân sư* trong Áo Tiểu Thư sáng tác ra một bức thư tình mẫu để các *đàn em trong tình ái* mình ứng dụng. Mẫu thư cũng nên ghi lại đây để lỡ có ai mới lớn đọc tới đây có cái để lưu ý, để ghi nhớ tập sự sau này. Thơ là:

Em...

Em đừng lặn kènh ra chết sau khi đọc xong bức thư này. Nếu em lặn kènh ra chết, loài vật sẽ chết theo, cây cối sẽ chết theo, trời đất sẽ sụp đổ và anh, anh sẽ chết theo. Bởi vì, em yêu dấu, em mà lặn kènh ra chết, cuộc đời sẽ chỉ còn hoang hôn buồn tẻ...

Em...

Em cũng đừng dại dột xé nát bức thư này sau khi đọc xong. Bởi vì, thơ tình là thông điệp của tình ái mà thượng đế bắt anh soạn thảo. Xé nát thơ tình, em sẽ bị xuống địa ngục, sẽ ra toà án Diêm Vương, rồi nằm trên bàn công, rồi leo cầu vòng, xảy chân ngã là chó ngao sẽ ăn thịt em.

Vậy đọc xong bức thư này, em phải ướp nước hoa và tưởng tượng anh...(tên người gởi!), một kẻ thèm yêu nhưng nhút nhát. Anh, một người bộ hành phiêu lãng, đường trần gian xuôi ngược để vui chơi và để yêu em.

Ký tên

Quân sư còn dặn dò đám đàn em: *Thơ này dùng đến muôn đời. Chỉ cần điền ngày tháng năm và tên người mà mày muốn yêu. Mày phải coi như bùa yêu ấy. Để đưa nào chớp là mày hóc xực.*

Đám đàn em nuôt từng lời từng chữ quân sư chỉ bảo, chăm chút chép ra nhiều bản thơ tình mẫu, điền tên gởi, rồi báo cáo kết quả: *Gởi con gái bà hàng quýt. Tự dưng nó tặng tôi ba quả quýt đường. Nó còn nhìn tôi say đắm. Tôi gởi luôn em bán mực nướng, cũng được lại quả hai chú mực. Mững này tôi gởi cho vài em bán thuốc lá, vài em bán kẹo, vài em bán nước mía là có quà vật tới ngày...*

Lâm Chung nếu đọc tới đây chắc tiếc tởn chi thời gian suy nghĩ góp ý câu chữ cho lá thư tình hồi xưa đó. Nếu biết sớm Áo Tiểu Thư, chỉ chép bài thơ trên bỏ vào hộp bàn ngồi trong lớp của *đối tượng* sẽ rút ngắn hơn thời gian *trông vờ*... Nhưng mọi con đường đều tới La Mã. Dù không có thư tình mẫu của Áo tiểu thư, các bạn tôi xài chiêu khác. Thư cứ viết cứ gởi dù em có đọc hay không, riết rồi em cũng cảm động. Chiêu này có tên là *Nhất cử ly nhi dể miệng*. Có bạn thì cứ nhắm nhà *đối tượng* mà tí tí cứ vào... xin làm quen. Chiêu này có tên là *Nhất cử ly nhi lý mặt!* Những chiêu này cũng thu lại kết quả về vang ngoài mong đợi chớ đâu phải giỡn chơi. Nhà văn Duyên Anh, nếu còn sống, dám cập nhật những chiêu này để Áo tiểu thư thêm phần phong phú! Mấy bạn cùng lứa ngoài lớp xin qua lớp tôi làm rể thành công bước đầu. Các đôi bạn đó cặp kè nhau thì thăm tâm sự khi đầu giờ khi cuối buổi học hoặc đi đâu chơi lúc ngày nghỉ, lúc có tiết vắng thầy cô giáo bắt ngờ. Chắc có phần ảnh hưởng, trong lớp tôi rồi cũng có bạn nam làm quen bạn nữ cùng lớp. Cũng có gán ghép người này bạn nọ, từ ít tới nhiều... khiến trong lòng tôi cũng ít nhiều lao xao tình cảm tuổi mới lớn, cảm xúc là lạ đầu đời.

Tôi cũng nên mở rộng nói rõ hơn tình hình *trông vờ* của các bạn gần gũi tôi, ít nhiều cũng khiến tôi bị tác động. Trong lớp tôi ngồi đầu bàn cuối, kế bên tôi là Hưng Thoại. Nó không cao to, ngồi bàn chót, bị mấy cái đầu nữ tóc bay bay vì gió lùa qua cửa sổ, nghiêng qua nghiêng lại che khuất bằng, khiến nó chép bài khó khăn, nó quay qua chép lại từ tập tôi. Thoại và tôi khá thân, giờ nhìn lại quả tim nó đa đoan lắm, bởi tính ra Thoại *trông vờ* cũng khá nhiều Áo, toàn áo đẹp đẹp, nhưng đa phần chỉ *trông vờ*... *vờ*. Ngoài Thoại, quanh tôi còn năm bạn nam khác cũng có Áo để ngắm xa xa thôi. Và không ai tỏ vẻ là đàn anh trong lĩnh vực tình trường. Dãy bàn nam bên kia ồn ào hơn, có cả ...chuyện tình mà bốn mươi năm sau chưa viết xong trang cuối!

Lớp tôi còn có các cây thơ nữ có thơ đăng báo tường của trường khá nổi tiếng cả trường. Một bạn cùng thời khá nổi tiếng thơ hay vẽ đẹp, cũng trong bàn rạu, mới hé lộ đã từng có cả trăm bài thơ thời mới lớn đó, có những bài thơ đã gởi và cả những bài thơ chưa gởi đang cất kỹ trong lòng. Quả cái bụng các nhà thơ hết sức mênh mông. Biết chắc các bạn thơ của tôi có lấy khả năng thiên phú của mình để chinh phục *đối tượng*, còn kết quả ra sao chỉ có người trong cuộc biết. Nhưng nhìn chung kết quả rất... *tệ hại*. Chắc chất lượng thơ chưa... *phù hợp*. Còn *quân sư* trong Áo tiểu thư làm rất nhiều thư *sang độc* vừa đăng báo vừa gởi tới bạn nữ lấy le, lấy lòng. Đó là những bài thơ đa năng, có thể trị bệnh táo bón cho người lớn tuổi, bởi đọc thấy mắc cười thành tiếng, tốt cho tiêu hóa! Nhưng cũng là những âm điệu du dương làm thổn thức những quả tim vừa nhú mầm mơ mộng nên *quân sư* còn cho đám đàn em chép để gởi cho *đối tượng* của từng người. Các bạn tôi chắc không ai *đăng cấp* làm thơ kiểu *quân sư* trong Áo tiểu thư, nhưng chắc các bạn tôi cũng không thua kém trong việc xài thơ tình của những nhà thơ nổi tiếng. Chắc tuổi trẻ mộng mơ lúc đó không chỉ *quân sư* trong Áo tiểu thư mà ai cũng thuộc:

Đi chung một quãng chiều tan học/ Chẳng nói yêu mà yêu thiết tha
(Vũ Hoàng Chương)

Ai bảo em là giai nhân/ Cho đời anh đau khổ/ Ai bảo em ngồi bên cửa sổ/ Cho vương vấn nợ thi nhân
(Lưu Trọng Lư).

Thuộc để tự an ủi hoặc tự động viên mình, để viết trong lưu bút, nhật ký cất giữ lên mà thôi.

Rồi cũng kết thúc năm học. Kết quả học tập cuối năm của tôi rất tốt. Kết quả đó khiến trong bụng tôi vui vô cùng nhưng không biết ai chia sẻ. Cả nhà tôi lo chạy gạo từng bữa, không ai rảnh rỗi để tôi khoe cái sự học của mình. Chỉ có thầy dạy toán khen tôi trước khi thầy chuyển lên Sài Gòn. Nhưng có ai biết tôi học hay là nhờ nhất gái, nhờ con gái. Không có con gái trong lớp bảo đảm sức học tôi không tốt như vậy và chắc chắn tệ hơn nhiều. Nhờ con gái vậy đó nhưng tôi không có động tác gì cảm ơn con gái cả. Tôi cứ *trông vờ*.... Quên, còn cô bạn chung lớp đẹp gái Hoài Lan cùng đường về vì ở chung đường, thỉnh thoảng đổi mặt hay khen tôi học giỏi, khiến tôi nở to lỗ mũi để không khí chạy vào mát rượi tận đáy trái tim. Nở rồi lại xẹp bởi cảm xúc tôi như bị một lực vô hình nào đó chặn lại bởi mỗi khi tôi vô tình hay cố ý qua nhà cô ta, len lén nhìn vào đều gặp lắm kẻ *trông vờ* đang trong đó. Có lẽ điều kém may mắn nhất hồi đó của tôi là không có một *quân sư* như trong Áo tiểu thư hoặc không tham gia một nhóm tập tành đi tìm cảm xúc mới.

Đâu phải chỉ các nhóm tập tành *trông vờ*, không chỉ một số bạn tôi biết và cả tôi len lén *trông vờ*. Sau này, khi đã vào đời, khi đã *an bài*, bạn cũ có dịp gặp, bên bàn trà cà phê bia rượu, cởi mở tâm tình chuyện hồi xưa... Té ra nhiều, rất nhiều bạn nam đã từng *trông vờ* hơn tôi từng biết trước đó. *Trông vờ* với nhiều dạng rất phong phú, rất hồ hởi sôi nổi, rất lặng lẽ thâm lặng. *Trông vờ* từ xa, *trông vờ* đối mặt, *trông vờ* một chiều và cả *trông vờ*...nhau mà không biết, hoặc không dám nói. Vui hơn là nhiều bạn *trông vờ* một bạn nữ, hay một bạn *trông vờ* cùng lúc nhiều áo tiểu thư! Tình cảm đầu đời nó khù khờ, nó phức tạp thậm chí nó lố bịch như vậy đó. Mà có sai trái gì không? Suy nghĩ nhận xét chuyện này phải dựa trên cả yếu tố tâm sinh lý. Nếu vậy sẽ dài dòng lắm. Chỉ cần lấy cảm xúc của chàng quân sư trong Áo tiểu thư khi nhiều năm sau về lại ngôi trường cũ, nhìn lại *hình ảnh* tuổi mới lớn của mình sẽ là một lý giải rất hay:

Những người đang đứng dưới những gốc cây trước và gần ngôi trường con gái đều là những người tuổi vừa lớn, vừa biết đứng ngăn trông vờ áo tiểu thư. Họ đứng đó...Hồn thả trong mộng, mộng lẫn vào thơ. Không có thực tại ở thời gian và không gian này. Đừng cấm họ mộng mơ. Họ sẽ trở về thực tại khi hành lý đầu đời đã no tròn kỷ niệm. Họ ngẩn ngơ, khù khờ, lố bịch chẳng ra cái thể thống gì cả. Bởi vì, họ vừa lớn. Họ đem sự ngớ ngẩn, lố bịch vào tình yêu, tình yêu rất thơ và rất buồn cười. Tôi thương họ, tôi yêu thương tuổi trẻ biết mộng mơ. Thiếu mộng mơ tuổi trẻ sẽ tàn nhẫn lắm. Gốc cây kia tôi đã đứng. Chẳng có gì làm cho tôi phải xấu hổ. Niềm vui nhẹ nhàng và nỗi buồn man mác. Tình yêu học trò là tình yêu phù du, là những cơn mưa bóng mây, là một kỷ niệm buồn cười đáng ghi nhớ...

Vậy là các bạn tôi ngày xưa, bạn cùng lớp lẫn bạn cùng thời Công Trí, Hưng Thoại, Huỳnh Thái, Kế Vị, Khánh Phước, Hoàng Minh, Khả Trung, Trần Thành, Hồng Võ, Hùng Kiệt, Phạm Thu, Minh Đức...và cả tôi nữa, những kẻ từng *trung học chữ* nhưng *tiểu học ái tình*, từng thất vọng vì đã từng *trông vờ* vờ vờ chẳng nên công cốc gì, từng than trách *trái tình đáng hơn trái bồ hòn* sẽ cười tươi một cái khi đọc tới đây. Một thời vụng dại lâu rồi chưa lý giải hết, nay sẽ như vừa bay bổng lên trên mọi vấn vương. Nếu trong Áo tiểu thư, cuối cùng cả nhóm không tìm được, không kết thân được một tiểu thư nào, bởi mẫu thơ tình gợi trúng hai nữ sinh là bạn thân, hai bạn này tâm sự khoe thư khiến cả nhóm bị bể mánh. Còn các bạn tôi cũng không có một mối tình nào đơm hoa kết trái bởi như Áo tiểu thư đã giùm biện bạch, tình cảm đầu đời là thứ tình cảm đầy bông bột, cảm xúc chưa sâu lắng, xúc cảm chưa chín chắn... Nhưng nếu có mối tình nào có hậu cũng là chuyện bình thường.

Tôi cũng thấy rất hay những lời kết trong Áo Tiểu Thư:

Cơn mưa đã tạnh. Trời lại xanh như trời đã xanh. Tôi vào đời với gói hành lý bọc kín bằng một tà áo tiểu thư. Tà áo mãi mãi thơm như tuổi trẻ và tình yêu.

Cảm xúc tuổi trẻ chững chạc lên khi qua thời vừa mới lớn. Nhưng những tình cảm đầu đời đầy ngẩn ngơ, ngớ ngẩn, đầy nghịch lý và quá dễ thương kia mãi mãi không phai. Nhưng đó là chuyện sau này. Còn tôi dù gặp nhau hàng buổi học suốt cả năm trời, đã len lén *trông vờ* nhiều áo tiểu thư, nhưng tính rụt rè trước con gái tôi còn nặng nề hơn. Nặng đến nỗi tới bây giờ, mấy chục năm sau còn chưa bình tĩnh lại, để nhớ lại đầy đủ cảm xúc, để dám nói mình thực sự đã từng *trông vờ* mấy ai, ai với ai, ai hơn ai. Nhưng dẫu sao cũng phải nói tiếng cám ơn con gái, những bạn chung lớp, dẫu có muộn màng. Nhờ có những bạn này tôi mới có nghị lực học giỏi hơn, có được những cảm xúc đẹp nhớ hoài, mãi tới hôm nay.

HQL